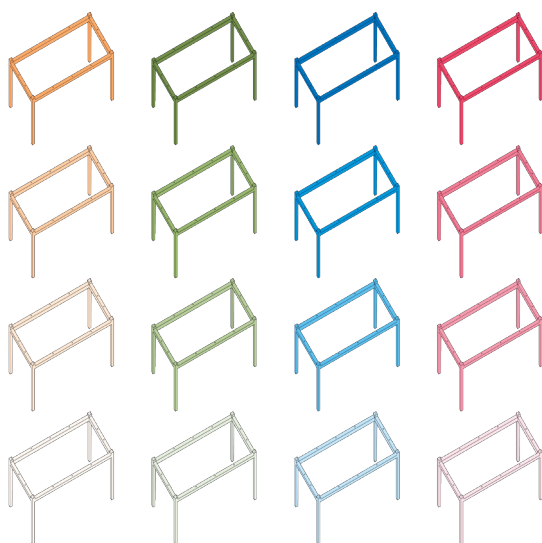

21.01 - 06.03.2022

Tafelzetting #0

Laura Muyldermans

Tafelzettingen

In het voorjaar van 2022 presenteren het Vlaams Architectuurinstituut en De Singel Tafelzetting, een nieuwe tentoonstellingsreeks voor jonge architecten uit Vlaanderen en Brussel. Met behulp van een set vitrinetafels en bijhorende attributen nemen jonge ontwerpers positie in op het plein voor De Singel. Architect Laura Muyldermans ontwierp de installatie en geeft het startschot van de reeks.

[De Singel](#) en het [Vlaams Architectuurinstituut](#) kennen een lange traditie van tentoonstellingen voor jonge architectuur: initiatieven zoals 'Jonge Architectuur in België' (1988) en '35m³ jonge architectuur' (2005) boden inmiddels gevestigde namen een belangrijk podium aan het begin van hun praktijk. Ze droegen bij aan de ontwikkeling van een drukbevolkt architectuurveld. Dit landschap daagt de huidige generatie jonge architecten uit om zich te profileren.

Het voorplein van De Singel verbeeldt de complexe situatie waarin jonge praktijken vandaag starten en vormt zo een gepaste achtergrond voor een nieuwe tentoonstellingsreeks over hun werk. Het plein vormt de drempel tussen de publieke ruimte van de Desguinlei en een cultuurhuis met een sleutelrol in de lokale architectuurcultuur. De asfaltvlakte is omgeven door het werk van generaties architecten, vele lagen infrastructuur en allerlei soorten passage. De omgeving verandert bovendien nog iedere dag, met individuele bouwprojecten in de omgeving en in een stedelijke ruimtelijke uitdaging als ringinfrastructuur. Het voorplein biedt als tentoonstellingsplek voor jonge architectuur een overdaad aan context om op in te grijpen.

Een kleurrijke set tafels vormt het kader voor de tentoonstellingsreeks, naar het voorstel van de Brusselse architect [Laura Muyltermans](#). Zitbanken en attributen vervolledigen de installatie tot een modulaire set stadsmeubilair waarin tentoongesteld kan worden. Maar de tafel is als object in de eerste plaats een open uitnodiging tot ontmoetingen in de publieke ruimte, die al dan niet verband houden met de architectuur die erin te zien is. De tentoonstelling kan evengoed de achtergrond vormen voor een lunchpauze, of lectuur bij de rustpauze van een toevallige passant. De tafel haalt de tentoonstelling nog verder uit haar veilige omgeving en brengt jonge architectuur in direct (fysiek) contact met de publieke ruimte.

Deze startopstelling toont werk van Muyltermans dat verwant is aan de Tafelzetting-installatie: elk project betreft een interventie in de publieke ruimte waarin een uitnodiging tot interactie schuilt. Hierbij verschijnen verschillende gradaties van letterlijkheid en figuurlijkheid. Zo is de publieke ruimte de ene keer een specifiek dorpsbeeld en de andere keer de generische gemeenplaats van het frietkot. Ook de verbeelding die tot stand komt in een briefwisseling is een publieke ruimte, waarbij de 'dialogoog' ineens heel letterlijk wordt. Elders bespelen duidelijk leesbare elementen, zoals een cirkelvormig kijkgat of schijnbaar gecopy-pastete balustrade, de perceptie van de ruimte. De projecten bespelen telkens een gedeeld begrippenkader van herkenbare elementen om publiek en ruimte met elkaar in dialoog te laten treden.

In de tentoonstelling gaan de projecten met elkaar en de bezoeker in gesprek, hoewel ze zich terugtrekken tot de ruimte van het tafelblad. Hun documentatie volgt de logica van een loper op de tafels die samen een aaneengeschakeld meubelstuk

vormen. De documenten spelen met transparantie, wisselende leesrichtingen en de diepte van vitrinebakken; parameters die het gebruik van de tafels als tafels allerm minst verhinderen. Het getoonde werk geeft een achtergrond aan de tafels en de gesprekken die errond plaatsvinden.

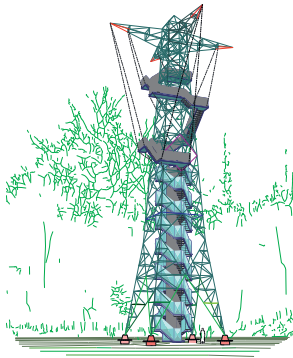
Achter de projecten gaat nog een andere dialoog schuil: in alle getoonde interventies deelt Muyl dermans het auteurschap met (tenminste) één ontwerppartner. Elke medeontwerper droeg aan deze Tafelzetting bij met een attribuut om op, naast of aan de installatie te bevestigen. Zo ontstaat in de ruimte onmiddellijk rondom de tafels een serie aan kleinschalige interventies in de publieke ruimte, of een meerstemmige parade van collaborators vertegenwoordigd door een bonte verzameling objecten.

De installatie van Muyl dermans vormt de basis voor de tentoonstellingsreeks **Tafelzetting**. De elementen laten zich in talloze configuraties samenstellen, positioneren en stapelen. Ze laten zich zo manipuleren ten dienste van het werk van een jonge architect en de positie die hij of zij ten aanzien van het plein en de bezoeker inneemt. Het positioneren van de tafels op het plein en al haar bezoekers vormt een even groot aandeel van elke tentoonstelling als de inhoud ervan. Tafelzetting bevat zo de uitdaging om zich in de presentatie van de eigen praktijk te verhouden tot een breed publiek, een cultureel veld en een kakofonie aan ruimtelijke condities.

- Petrus Kemme

De startopstelling staat ten dienste van de tafels, de eigenlijke interventie van de architect, en neemt zo een uitonderlijke aanvangspositie in binnen de reeks. In het vervolg van de reeks zijn de tafels meubilair om de publieke ruimte mee te bewonen en infrastructuur om jonge architectuur in te tonen. De opening van deze opstelling huldt de tafels in en is het startschot voor een nieuw podium voor jonge architectuur. Ter gelegenheid hiervan schreef architect en kunstenaar [Jolien Naeyaert](#) een brief (p. 13) die het openingssalvo vormt voor de gesprekken waartoe de tafels van Muyltermans uitnodigen.

Pyloon

Laura Muyldermans, [Olivier Goethals](#) & [Dirk Jaspaert](#)
Wedstrijdvoorstel

De elektriciteitsmast vormt het antwoord op de vraag naar een uitkijktoren. Een gevonden vorm die schijnbaar achteloos haar plaats inneemt in het landschap. Het toegevoegde parcours van trappen wentelt zich ingetogen doorheen het bladerdek naar boven. Op platforms onderweg beloont het de bezoeker met uitzichten op het landschap, de nabijgelegen dorpskern en de stad in de verte.

Dit voorstel werd geselecteerd in een wedstrijdprocedure (Winvorm) maar niet uitgevoerd.

Olivier Goethals is een architect en kunstenaar gevestigd in Gent. Op zijn **vlag** - een terugkerend medium in zijn werk - staat een tekening uit een recent schetsboek, "focusing on space, time, reality & our relationship with consciousness."

BRUSSEL, 2014

Sideline

Laura Muyldermans & [Arian Schelstraete](#)

Tijdelijke installatie

Foto's: Tim Van de Velde

De trappen en leuningen langs het Brusselse kanaal lijken hier en daar te zijn gaan dansen. Zo bescheiden als ze de vaak vergeten trappen tussen de straat en het watervlak begeleiden, zo fier rijzen ze nu ineens op om dezelfde trappen te signaleren. De witte lijnen nemen onverwachte posities in maar blijven vertrouwde vormen in de omgeving. Ze sturen zo de aandacht voor heel even in een andere richting dan de as van het kanaal.

Sideline maakte deel uit van *Festival Kanal Play Ground*.

Arian Schelstraete is een architect gevestigd in Brussel. Hij recupereerde een **plakkaat** dat naar aanleiding van de tijdelijke installatie 'Sideline' nabij het Brusselse kanaal werd geïnstalleerd, maar daar onbedoeld jarenlang als 'stil relict' bleef hangen.

'Een bak friet in de maag?'

Laura Muyldermans & [Sander Rutgers](#)
Wedstrijdvoorstel

De architectuurwedstrijd vraagt naar een herhaalbaar model voor een frietkot in Brussel. Maar is het frietkot niet juist een schoolvoorbeeld van architectuur-zonder-architect? Het voorstel beantwoordt de vraag met een vraag en verlegt de focus van het frietkot zelf naar haar directe omgeving. De doe-het-zelfarchitectuur van het frietkot vormt het zwaartepunt waarrond de publieke infrastructuur zich organiseert. Het kerkplein ontpopt zich zo tot frietplein.

Het voorstel werd niet weerhouden, de vraag of een frietkot architectuur is blijft actueel.

Sander Rutgers leidt samen met Lauren Dierickx het Gentse architectuurbureau LDSRa. Met een **plant** injecteert hij een kleine, tijdelijke, maar precieze hoeveelheid groen op het versteende plein; de Winterjasmijn bloeit van januari t.e.m. februari.

Kijkgat

Laura Muyldermans & [Atelier Starzak Strebicki](#)

Tijdelijke installatie

Foto's: Filip Dujardin

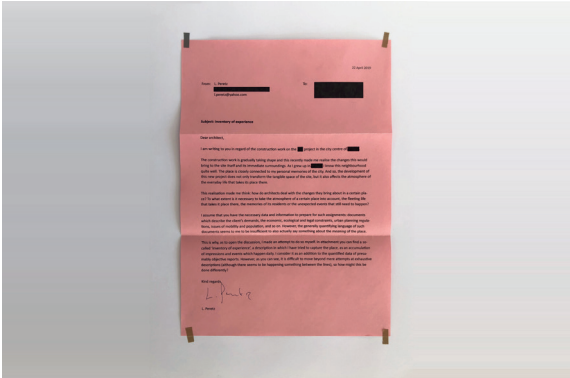
In een lange bakstenen kloostermuur in Strombeek-Bever zijn enkele ronde gaten geboord. Ze bieden een zicht op een verrassend pastoraal tafereel, in een omgeving die voor de rest behoorlijk verstedelijkt is. Achter de muur blijkt zich immers een wei uit te strekken, inclusief grazende koeien en met een kerktoren aan de horizon. Zo beleeft de passant een moment van dorpse schoonheid, binnen de Brusselse Ring.

De kloostermuur van *Kijkgat* is inmiddels verdwenen, ten behoeve van nieuwbouwprojecten op het voormalige weiland.

Dawid Strebicki leidt samen met Jola Starzak het Poolse architectenbureau Atelier Starzak Strebicki. Met een **boring** onthardt hij een fractie van het plein en maakt hij tijdelijk ruimte voor een afgedankte **boom**.

2019

Staat van beleving

Laura Muyldermans & Bart Decroos

Een brievenschrijver vraagt architecten om een 'staat van beleving' (een inventaris van beschrijvingen) op te maken. Daarmee stelt zich de vraag hoe het collectief bewijstzijn van een plek in kaart kan worden gebracht. De correspondentie vormt een tegengewicht voor de overdaad aan technische en juridische informatie die stevast voorafgaat aan ruimtelijke ingrepen, maar die de lading van de bestaande ruimte nooit vatten.

Staat van beleving werd getoond op de *Oslo Architectuurtriënnale* in 2019 en in het kunstparcours *Openbare Werken 2021* in de Vooruit in Gent.

Bart Decroos is architect, onderzoeker en redacteur gevestigd in Antwerpen. Hij zoekt de fictieve ruimtelijkheid van architectuur op in taal en tekst. Zijn **gedicht**, 'De straatveger', kwam voort uit een gesprek met Muyldermans over de installatie en deze Tafelzetting.

BRUSSEL, 2017

Constellations

Laura Muyldermans, [City3](#) & [Atelier Starzak Strebicki](#)

Tijdelijke installatie

Foto's: Julie Guiches

Wars van de vraag naar nieuw ontworpen meubilair stellen de architecten de aankoop van een kleurrijke set bestaande elementen voor. Ze vormen de basis voor een levend experiment op de Esplanade Solidarnosc 1980, tussen de gebouwen van het Europese Parlement. Op verschillende manieren aan elkaar verbonden en in wisselende configuraties op de esplanade leiden ze to allerlei vormen van actief en passief gebruik.

Hoewel de looptijd van *Constellations* afgelopen is, is een deel van de elementen tot nu blijven staan.

Jorg De Vriese is stedenbouwkundige. Vanuit het transdisciplinaire Brusselse bureau **City3** werkt hij mee aan projecten die ruimtelijk-maatschappelijke reflectie en experiment nastreven. (**Gras**: Fragment uit "The Essence of Lawn - City3, 2018")

2021

Play with me

Installatie

[Eric Arnal-Burtschy](#) (concept & creatie), Laura
Muyldermans (ontwerp) & [Chapelier Fou](#) (muziek)

Foto's: Laurent Paillier

Een verzameling bewegingstoestellen reist langsheen verschillende culturele plekken. Ze vormen een ruimte die muziek maakt, aangestuurd door de bewegingen van de gebruikers die zo met elkaar en de ruimte in interactie treden. De installatie, die in verschillende gedaantes kan verschijnen, verwijst naar de vroege betekenis van het woord 'concert': muziekinstrumenten die samen spelen.

Play with me ging in première in het najaar van 2021 in Lille. In 2022 zal de installatie o.a. De Grote Post in Oostende en cultuurcentrum Hasselt aandoen.

Eric Arnal Burtschy is kunstenaar en creëert performances. Met het **windorgel** verwijst hij naar de performance-installatie van 'Play with me', en de manier waarop geluid de publieke ruimte beïnvloedt.

Error. Errance. Eros.

In het huis van mijn grootmoeder hangt de leuze "spreken is zilver, zwijgen is goud". Rond de keukentafel van mijn ouderlijk huis, werd al eens het motto "als je niet weet wat je wilt in het leven, zal je nooit nergens zijn" uitgesproken. De dubbele negatie is hier letterlijk neergeschreven uit het gesproken West-Vlaamse woord, al eindigt deze na vertaling eerder in, "nooit ergens zijn". Vandaag sta ik in De Singel in Antwerpen en heeft het VAI me uitgenodigd mijn generatiegenoten te woord te staan met een kritische reflectie over de positie van jonge architecten vandaag. Een uitnodiging die knipoogt naar de 'angry young men' brief die Jo Crepain in 1988 voorlas bij de opening van de toenmalige expo 'Jonge architecten in België', of de tekst 'Jong of Vers?' van Maarten Delbeke, voorgelezen bij de opening van OFFICE in 2005 in de reeks 35m3 jonge architectuur.

Vandaag zal ik niet zwijgen. Integendeel. Ik zal spreken. Al zal ik dit bewust niet doen vanuit rechtlijnige zekerheden en éénduidige waarheden maar eerder vanuit het stellen van vragen. Vandaag omarm ik de twijfel en neem ik jullie mee op een tocht met kronkels en omwegen. Het is iets wat ik wel vaker doe in wat ik mijn 'Praktijk van het dwalen' noem. Hoewel ik dan fysiek op pad ga, zonder bestemming, neem ik jullie hier mentaal mee in mijn 'Errance', om het op zijn Raymond Depardons te zeggen.

Vandaag spreek ik autonoom, vanuit mijn eigen naam, zijnde Jolien Naeyaert; ingenieur architect en beeldend kunstenaar. Al zal dat spreken, geheel of niet bewust, beïnvloed zijn door de vele gesprekken die ik tot op heden heb gevoerd. Dialogen uit de realiteit of uit de verbeelding, gezien mijn gesprekspartners niet alleen mensen maar ook wel

eens boeken, landschappen, of kunstwerken kunnen zijn. Als architect kan je geen verbeelding genoeg hebben. Zo beschouw ik het onze taak niet alleen de fysieke en virtuele ruimte vorm te geven, maar evenzeer de mentale ruimte. De 'angry young men' brief werd destijds ondertekend door 28 namen; waaronder Paul Robbrecht en Hilde Daem, bij wie ik sinds eind 2015 te werk ben. Maarten Delbeke die 'Jong of Vers' schreef, was mijn professor aan de UGent. Vandaag, op deze vernissage van Tafelzetting #0, daag ik jullie uit plaats te nemen aan de tafel van mijn gedachten. Zo zitten naast Paul, Hilde en Maarten, ook wel eens denkbeeldig volgende gesprekspartners aan deze tafel: Audre Lorde, Wim Cuyvers, Bart Verschaffel, Susan Sontag, Hans Bryssinck, Renaat Braem, Patti Smith, Marie-José Van Hee, Chantal Akerman, Anna Luyten, Mona Chollet, Pina Bausch, Virginie Despentes, Anne Philippe en de mensen die mijn denken en zijn door elkaar hebben geschud. Maar hoezeer ook dialoog centraal staat in mijn praktijk, sta ik jullie vandaag echter geheel alleen te woord.

Opgroeiend in een aannemersfamilie, hoorde ik van kinds af aan mijn ouders zich vaak zorgen maken over het wegvallen van goede vakmannen die hun 'stiel' nog kennen. "Wie zal het 'gat' opvullen de komende decennia, wie zal het werk nog 'kunnen' en méér nog 'willen' doen?", klonk het. Reeds vanuit de scholen uit, werd het leren van een 'stiel' niet langer aangemoedigd. ASO was hét grote voorbeeld, een weg die ook ik toen ben ingeslagen; de intellect getrainde jobs tegemoet. Vandaag droom ik paradoxaal genoeg van een job waar ik meer met mijn handen, en als het kon, met mijn hele lichaam zou kunnen werken. Had ik de job van architect even anders ingeschat? Reeds vóór de corona uitbraak,

maar des te meer tijdens de pandemie, was en ben ik gedesillusioneerd. Hebben wij met zijn allen daarvoor geknukt? Om een leven te leiden voor een computerscherm? Of zegge maar 'scherm', want het blijft niet enkel binnen de werkuren. Als je wil kan je tegenwoordig je hele leven doorbrengen achter scherm; je werk achter je computerscherm, je sociale leven achter dat van je smartphone, je vrije tijd achter eender welk venstertje waarop je Netflix kan bingewatchen of e-books kan lezen. In tijden van pandemie lijkt de mens als maar sneller door te razen achter zijn werktuigen van overefficiëntie. Moeten we nu niet net het scherm de rug toekeren? Al was het maar om iets beter te kunnen luisteren naar onze aardbol die al zo lang en tevergeefs naar ons zit te schreeuwen: Halt! Error.

Duurzaamheid, ecologie, EPB... worden reeds jaren op ons bord gesmeten. Al doen we met z'n allen ons uiterste best, steeds meer lijken we onszelf vast te rijden in de greep van het kapitalisme. Ventilatiesysteem D en zonnepaneel hier, passiefwoning en nieuwbouw daar. Afvalberg en recyclage ten spijt? Geen papier noch notitieboek meer, tegenwoordig nemen we allen de laptop mee naar vergaderingen. Al komt van dat 'vergaderen' ook niet veel meer in huis, we communiceren liever via mail. Efficiënt, toch?! Niet alleen de 'stiel' van de vakman, maar ook die van de architect lijkt wel uit zijn handen genomen. Past een ontwerp of detail niet langer in een te quoteren excel- of rekenprogramma, begin er alsmat niet aan. Naar de vaantjes met de inventiviteit! Wel mogen we tegenwoordig van manager spelen, die communiceert met experts van expertises, én nog meer managers die steeds minder de complexiteit van de bouw ambiëren maar de portemonnee

gezond dienen te houden. Daar steekt het kapitalisme opnieuw zijn kop op.

Evenals mijn cynisme, maar als u het mij toelaat, ga ik nog even door.

Zo zitten we met zovelen, die architectuur hoog in het hart dragen, te functioneren in het vastgereden statuut van een vervreemde zelfstandigheid. Waar is die 'orde van architecten' ter onzer verdediging? En tuurlijk blijven we gestaag voort werken, voor de vooruit! Niet waar? Want we willen toch nog een beetje tijd vrijmaken voor creativiteit, tussen al die mails en exceltabellen door? Dan zullen we het wel doen voor wat minder. Zo gaat dat niet alleen binnen de moeder der kunsten, maar ook binnen de kunsten zelf. Ah! Voor de vooruit!? Vooruit waarheen? En ten koste van wat? Wie zal binnenkort nog de 'stiel' van architect of kunstenaar kunnen uitoefenen? Hoe kan creativiteit stand houden, wanneer die gekleurd wordt door de belangen van instituten, projectontwikkelaars, overheden, etc.? Teloor met de creativiteit! Wie boeit het nog, of meer, wie kan het zich verder nog veroorloven? Zullen we werk maken vanuit een niche voor een niche? Kunst voor kunstenaars? Intellect voor intellectuelen? Architectuur voor architecten?

Naast een pleidooi voor de twijfel, voer ik een pleidooi voor de contradictie; Mag ik tegelijk vrouw en man zijn? Nu eens links, dan rechts? Tegelijk ingenieur, architect en kunstenaar? Nu eens westers dan misschien oosters? Tegelijk dorps en stads? Nu eens jong, dan weer oud? Tegelijk Vlaams, Waals en Brussels? Nu intellect, dan weer gevoelsmatig? Vastberaden, dan twijfelachtig? Nu virtueel, dan ook fysiek? Traag én snel. Alert

én dromerig? Noord noch zuid? Vernieuwend én melancholisch? Toen bouwen, nu weer niet. Kunnen we onszelf toelaten om van tijd tot tijd van perspectief te veranderen en zich empatisch te verhouden tot wat anders is, tegen polarisatie in? Kunnen we ruimtes en landschappen ontwerpen waar meerdere ordeningen, denkpatronen en bestaansvormen mogelijk zijn? Kan het begrip 'queer' ons inspiratie bieden? De kracht van marges, achterkanten en heterotopische ruimtes inzetten tot landschappen waar transformatie thuis is. Geen ruimtes ontwerpen volgens codes die obsoleet zijn geworden maar plekken creëren die een maatschappij in verandering welkom heet. Ook een maatschappij die het (nog) niet weet, die twijfelt of contradictorisch is.

Laten we de architectuurpraktijk heruitvinden! Naar een nieuwe autonomie: één van collectiviteit, inclusie, uitwisseling én zintuiglijkheid. En daarmee bedoel ik een sensitiviteit die voorbij het zintuig van het oog alleen gaat; tactiliteit, lichamelijkheid. Al was het maar om terug geconnecteerd te geraken met hetgeen ons fysiek omringt. Sinds de Renaissance lijken we wel letterlijk UIT onze omgeving gestapt. Sindsdien kijken we ernaar vanop een afstand, ingekaderd en overzichtelijk. Een landschap dat we kunnen controleren, ordenen, definiëren. Koloniseren? Kapitaliseren? In deze tijden van social media, Insta indrukken en 3D renders, heeft ons visueel zintuig nog nooit zo zege gevierd. Je voelt het in de relatie die we aangaan met onze omgeving. Stop! Weg met dat ingekaderde zicht! Stap in plaats van UIT, terug IN je omgeving. Voel, hoor, wees, en ontwerp van hieruit. Vanuit die corporaliteit, zonder OVERzicht, eerder met INzicht. Soms is 'niet zien' wel eens beter dan 'zien'. Dan

begin je te 'kijken' op een andere manier. Wanneer het mij overkomt dat ik het niet meer zie, dan luister ik graag. Naar Audre Lorde bijvoorbeeld, die spreekt over 'Eros' en lichamelijke kennisvormen in haar essay; 'Uses of the Erotic: The Erotic as Power':

"When we live outside ourselves, and by that I mean on external directives only, on what is expected of us, rather than from our internal knowledge and needs, when we live away from those erotic guides from within ourselves, then our lives are limited by external and alien forms, and we conform to the needs of a structure that is not based on human need, let alone an individual's. But when we begin to live from within outward, in touch with the power of the erotic within ourselves, and allowing that power to inform and illuminate our actions upon the world around us, then we begin to be responsible to ourselves in the deepest sense. For as we begin to recognize our deepest feelings, we begin to give up, of necessity, being satisfied with suffering and self-negation, and with the numbness which so often seems like their only alternative in our society."

Woorden van 1978, gebundeld in haar boek, *Sister Outsider*. Ik leg het vandaag hier neer, op één van de expositietafels, samen met mijn brief. Verder nodig ik jullie allen uit nu werkelijk mee aan deze tafel plaats te nemen, zodat het document van deze brief niet in een monoloog vervalt maar tot dialoog kan worden.

- Jolien Naeyaert

Tafelzetting #0
Laura Muyldermans
21.01 - 06.03.2022

Organisatie en productie
Vlaams Architectuurinstituut
De Singel

Samenstelling
Petrus Kemme
Laura Muyldermans

Ontwerp installatie
Laura Muyldermans

Stuurgroep
Heidi Ballet
Sofie De Caigny
Petrus Kemme
Hendrik Storme
Paul Vermeir

**Directeur Vlaams
Architectuurinstituut**
Sofie De Caigny

**Projectcoördinatie Vlaams
Architectuurinstituut**
Petrus Kemme

**Productieleidng Vlaams
Architectuurinstituut**
Eva Pot

Productieleiding De Singel
Karl Kana

**Coördinatie technische
productie**
Guy Anthoni

Uitvoering installatie
Studio Zuidervaart

Pers en communicatie
Egon Verleye

Met dank aan
Eric Arnal-Burtschy, Maëlle
Berthoumieu, Bart Decroos,
Jorg De Vriese, Olivier
Goethals, Lou Kalliopi, Jolien
Naeyaert, Maxime Prananto,
Sander Rutgers, Arian
Schelstraete, Julie Somers,
Dawid Strebicki, Adrien
Tirtiaux, Bart Tritsmans

**Het Vlaams Architectuur-
instituut en DE SINGEL
worden betoelaagd door de
Vlaamse Gemeenschap**

Vlaanderen
verbeelding werkt

**Het programma van het
Vlaams Architectuur-
instituut wordt mogelijk
gemaakt door deze partners**
Reynaers Aluminium, Bulo,
Gyproc, Febelcem, Stone,
Wienerberger, Forster

**en de vrienden van het
Vlaams Architectuur-
instituut**
Caaap | AG Real Estate

**DE
SINGEL**

01.04 - 15.05.2022

Tafelzetting #1

Generiek

